

POZNÁŠ, KDO JSEM? /NAŠE DIVOKÁ FAUNA/

1. Už jsi mě někdy viděl? Asi ne. Vydávám se totiž na lov až za šera a jsem velmi opatrný. Přes den jsem zalezlý ve svém „podzemním hradu“. A víš, kdo jsou mé příbuzné? Teta kuna a teta lasice. A co umím? Skvěle hrabu. Kdybys viděl moje drápy, uvěřil bys. A v jídle nejsem vůbec vybíravý. Šelma-ne šelma, kromě myši si pochutnám i na lesních plodech, slupnu houbu, zblajznu slimáka, žížalu i žábu.

2. Mně někdy říkají divoká ovce. To je drzost! Já, takový bojovník a rváč a říkat mi ovce! Až vás potkám, tak vám moje mohutné rohy dají, co proto. Dřív jsem žil jinde, na ostrovech Korsika a Sardinie, ale už je to mnoho desítek let, co obývám Čechy i Moravu a tak mě považují téměř za zdejší zvíře. Rychle běhám a dobře skáču. Pasu se na trávě a různých bylinách, okusuju pupeny. Pochutnám si i na bodláci. Mám rád skalnatou zem. Moje kopýtka mi umožňují se po ní bez problémů pohybovat a o skály si je pěkně obrušuju. _____

3. Co na mě nepřehlédneš? Přece moje uši. Však taky dobře slyším. A nechci se chlubit, ale jsem určitě nejlepší atlet mezi zdejšími zvířaty. Tak vysoko a hlavně daleko u nás asi nikdo nedoskočí. Když cítím, že se někdo blíží, často sklopím uši, přitisknu se k zemi a dělám, že tu nejsem. Až když na mě téměř šlápneš, vyletím jak střela. Zkus mě dohnat! _____

4. Já jsem takový nenápadný dobrák. Jen si tak ležím na sluníčku, nikomu nejsem nebezpečný. Občas si lehnu na špatné místo a pak je nebezpečí, že na mě někdo šlápne, nebo mě přejede. Ti, co toho málo vědí, mi říkají had. To já ale nejsem. Pokud mě budeš brát do ruky, tak opatrně. S tvou nešikovností ale tak trochu počítám, takže pokud mi upadne konec ocásku, zase za pár týdnů doroste.

5. Já patřím k vodě. Hlavně k té tekoucí. Je to proto, že se živím hlavně rybkami. Mám silný zobák a patřím mezi ptačí krasavce. Jsem krásně modrý. Zobákem nejen lovím rybky, ale také si jím hloubím ve strmých březích noru. V ní bezpečně odchovám mladé. Nikdo na ně nemůže.
